

прозорцитѣ, обърна се къмъ всички спжтници съ слѣдующата кратка рѣчь: „Господа, нѣма смисълъ да пжтуваме тѣй мълчаливо, когато можемъ да си доставимъ нѣкое удоволствие, нѣкое приятно развлечение. . . Ако ми позволите? . . .“ И съ тѣзи думи той постла една газета върху нозѣтъ си, извади единъ пакетъ съ нови карти за игра, избра само три карти, попригъна ги малко въ срѣдата и почна да ги прѣмѣта върху газетата. „Унде ѝ попа“ — мина прѣзъ ума ми. Лицето, което сѣдеше до мене, ми направи единъ знакъ, като че искаше да ми каже: „отваряй си очитѣ“. Другитѣ непознати се отнесоха къмъ прѣдложението на „артиста“ ужъ недовѣрчиво. Тогава той допълни рѣчта си: „Да не мислите, господа, че азъ съмъ нѣкой шарлатанинъ. Глѣдайте!“ и извади изъ джеба си цѣла шепа съ луидори, сетнѣ разгърна едно кожено портмоне, въ което видѣхме три дебели пакета съ стофранкови банкноти. Да ли подъ дѣйствителнитѣ банкноти не лежахъ прости хартии, това не можемъ да кажемъ, но ако бѣха наистина пари, то имаше не по-малко отъ десетъ хиляди франка. „Заповѣдайте, господа!“ — продължаваше артиста — заповѣдайте, по малко, кой колкото обича, само за развлѣчение. Вие колко туряте? Колко? Единъ луидоръ? Добрѣ! Un, deux, trois! Браво! Вие печелите!“ И . . . почна се играта! Артиста прѣмѣташе картитѣ толкова неискусно, щото азъ всѣкой пжтъ познавахъ „гдѣ е попа“, и съ всичката си наивность казахъ му, че ми е позната тази игра. „На ли? О, разбира се. Видите ли, господа! Негова милость знае тази игра! Обичате, господине?“ — обърна се той къмъ мене. Насрѣщния господинъ ми направи единъ ободряющъ знакъ и сетнѣ ми пришепна (шарла-